

“Les històries plenes d’aventures no m’inspiren, hi puc posar poc de mi”

Anna Monreal (Barcelona, 1976) s’estrena a Proa com a novel·lista amb l’obra *Olives picants*, amb la qual ha obtingut el 13è premi El Lector de l’Odissea.

—La novel·la s’hauria pogut titular “Dones sense homes”, no? Hi ha vídues i mares solteres, entre les protagonistes, i l’home sempre hi és llunyà i estrany.

—M’ho ha dit molta gent, però no era el leitmotiv de la novel·la. Quan fas la idea matriu al voltant de la qual giren totes les teves històries no hi pensava, m’ha anat sortint així. Suposo que el narrador es focalitza en dones perquè m’és més fàcil.

—Sembla clara la voluntat de presentar un catàleg ben ampli de dones del nostre temps amb biografies diverses.

—Sí. En un principi l’única protagonista era la Muriel, Tenia una història diferent, i per a farcir el llibre hi havia dues subtrames molt secundàries. Una era la de la Maria Encarnació, la mare, i l’altra, la de la Rut. Què va passar? Com que anava a l’Ateneu i s’anaven comentant els avanços de les novel·les de cadascun de nosaltres, als companys i professors els van anar agradant més les dues subtrames, sobretot la de la Maria Encarnació. I una mica per consell seu vaig fer créixer la Maria Encarnació i la Rut fins al punt que la Muriel va quedar enclotada. I va ser llavors quan vaig haver de pensar una història per a la Muriel, volgutament ben diferent de les altres dues, d’un registre més tràgic i profund.

—Un altre tret molt destacat és la força dels detalls quotidians. Per què?

—Perquè m’és còmode. Perquè és el que més conec. Les històries plenes d’aventures i dificultats no m’inspiren perquè hi puc posar poc de mi. En canvi, en aquelles històries petites i amb personatges divertits, obsessius i patètics és on puc posar el meu punt de vista, el meu sarcasme. On puc dir les coses com les sento.

—El repte deu ser que aquests detalls siguin rellevants i mai gratuïts, no?

—Penso que sí. A mi m’agrada la vista que té la Rut des del balcó de casa seva. És com un altre personatge, no? O el poema que escriu a Maria Encarnació l’home que troba per

Anna Monreal publica a Proa la novel·la *Olives picants*, premi El Lector de l’Odissea 2011.

internet. Potser per a mi és una finalitat, no un mitjà, escriure les coses quotidianes.

—Parlem del títol. La Maria Encarnació té una parada d’olives. Però per què picants?

—La imatge de les olives era clara: és una cosa petita, agrada a tothom i és quotidiana. I “picants” recull les històries de la Maria Encarnació i el toc pseudo-eròtic del llibre.

—A banda de donar un nou joc als personatges, què més hi heu après a l’Escola d’Espectura de l’Ateneu Barcelonès?

—Sobretot a tolerar les crítiques, a entomar-les bé. És una gran escola per a això. Hi aprens que és impossible d’agradar a tothom. Quan a algú no li ha agradat el llibre, no em sap greu, perquè l’escola t’enforteix molt bé en això.

—Però vull dir de tècniques.

—El llibre el dedico a la Flavia Company. Ella em va ensenyar que no tinc límits, ni jo ni ningú. És el que em va ensenyar. No hi ha eines, tot és dintre teu. Ho tenim

tot a dintre, ja.

—No heu volgut repartir equitativament les històries. No totes tenen el mateix espai i hi ha episodis que es tanquen aviat i alguns altres que s’estiren al llarg del llibre.

—Té una explicació, entre tècnica i de necessitat. La Muriel, com he dit, s’havia quedat sense història perquè van créixer les de les altres dues. I per a no eliminar-la, vaig haver de crear-li una història transcendent, ben potent, trenant-la amb les altres dues, però sense poder entretenir-me tant en els aspectes quotidians i, per a no trencar amb la filosofia de la novel·la, havia de ser una dona que havia de buscar un home que li resolgués la vida, perquè la Rut i la Maria Encarnació funcionen així.

—Parleu de buscar un home que resolgui la vida de cada dona. En el cas de la Maria Encarnació, no és tan resoldre la vida com completar-la, no?

—Sí, que la completi. Quan arriba als 64 li falta un home, però la vida ja la té resolta. Ella és feliç. Curiosament, amb aquest personatge he tingut uns sorpreses. És el més allunyat de mi, el que em costava més de ficar-m’hi, per qüestions d’edat, i és el que agrada més.

Lluís Bonada